

માણે જગત 'દાદા'ને

જાણે જગત 'દાદા'ને એ જ ધૂન કવિને,
મળવું જ્ઞાન સિંધુને એ જ ધ્યાન નદીને.---જાણે...

જેમ છે તેમ જોઈ સ્યાદ્વાદ પ્રણમીને,
લખાયાં સ્વ-સંવેદન ઉર કરુણા ભરીને.

મળશે મોક્ષ વાતમાં અભવ્ય યા ભવીને,
શુદ્ધ આત્મ-ભાનમાં નિજસ્વરૂપ ભજીને.---જાણે...

અનાદિથી અપરિચય 'જ્ઞાન'નો અજ્ઞને,
છતાં જગત નિર્દોષ ભાસ્યું છે 'સર્વજ્ઞ'ને.

સ્વર-લિપિ અગોચર અમર ગીત આતમને,
અનંતા હોયોમાં શુદ્ધ પ્રણમેલી અવસ્થાને.---જાણે...

અનાદિથી ભ્રાંત રમત પરક્ષેત્રે ભટકીને,
પરમાણુ વાગોળીને વિરમે બુદ્ધિ ચરીને.

સ્વયંસ્ફુરણાથી ચોંટ્યો ભ્રાંત મોહ અનામીને,
પરમ કરુણાથી ચીંધ્યો સ્વયં મોક્ષ પામીને.---જાણે...

મૂળ મહાકારણ કારણ વર્તીને,
દિયે મોક્ષ અમૂર્તને હથેળીમાં મૂર્તિને.

માણે મોક્ષ 'દાદા' અને જણાવે આત્માર્થીને,
'આ' જ મોક્ષ જોઈ-જાણ જગતને જીહારીને.---જાણે...

વીતરાગ વસ્તુ પૂર્ણ 'દાદા' કહે ભરતને,
અગુરુ-લઘુ સ્વભાવે નગદ મોક્ષ વરતને.

જગત્કલ્યાણ ધ્યેય જગાવે ભગવંતને,
શુદ્ધ ભાવ નિરપેક્ષ આત્મ-ધર્મા યજ્ઞને.---જાણે...

